

Sygn. akt II K 543/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2014 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Jamrozy - Szponik

Protokolant: Barbara Lesiak

po rozpoznaniu dnia 8 września 2014 roku sprawy karnej

Ł. C.

urodzonego (...) w Ś., syna T. i K. z domu Z.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 marca 2014 roku w Ś., woj. (...), kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym pomimo orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przez Sąd Rejonowy w Świdnicy, wyrokiem z dnia 7 września 2014 roku, sygn. akt II K 571/12,

tj. o czyn z art. 244 kk

I. oskarżonego **Ł. C.** uznaje za winnego tego, że w dniu 15 marca 2014 roku w Ś., woj. (...), kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 7 września 2012 roku, sygn. akt II K 571/12 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowych na okres dwóch lat, tj. występku z art. 244 kk i za ten czyn na podstawie powołanego przepisu przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 90 złotych i zobowiązuje go do uiszczenia 200 złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 543/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. C. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 7 września 2012 r., sygn. akt II K 571/12, za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki wynosiła 12 zł. Wyrokiem tym orzeczono także m.in. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres dwóch lat, zaliczając na poczet tego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 marca 2012 roku. Wyrok uprawomocnił się dnia 22 września 2012 r.

Dowód:

- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 7 września 2012 r., sygn. akt II K 571/12 – k. 13,

W dniu 15 marca 2014 roku Ł. C. zajmował się remontem mieszkania. W jego trakcie okazało się, że pilnie potrzebuje młynka do WC. Wsiadł więc do samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) i pojechał na zakupy. W drodze na

ul. (...) w Ś. został zatrzymany do kontroli. Kierowcę poddano badaniu stanu trzeźwości, które wykazało wynik 0,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego – k. 11
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 2

Oskarżony Ł. C. ma 28 lat, jest bezdzietnym kawalerem, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Ma wykształcenie zawodowe, pracuje dorywczo, osiągając miesięczne dochody w wysokości około 1500-2000 zł. Nie posiada żadnego wartościowego majątku. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Był wcześniej karany opisanym wyżej wyrokiem za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, a następnie dwukrotnie – za przestępstwa z art. 244 kk.

Dowód:

Dane osobowe – k. 10-10v., k. 30

Karta karna – k. 15

W toku postępowania przygotowawczego, a także na rozprawie głównej, oskarżony przyznał się do zarzuczonego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Zawniósł o wymierzenie mu kary grzywny.

Sąd zważył co następuje:

Przytoczony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego, dowodów z dokumentów w postaci odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 7 września 2012 r., sygn. akt II K 571/12, protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości, karty karnej.

Wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy są wiarygodne. Ł. C. wyjaśnił logicznie co było powodem prowadzenia przez niego pojazdu mimo orzeczonego zakazu sądowego, nie próbując umniejszać swojej winy. Jego wyjaśnienia pozostają w pełnej zgodności z pozostałym materiałem dowodowym, tj. z wymienionymi wyżej dowodami z dokumentów. Zostały one sporządzone w sposób prawem przypisany, przez właściwe organy, a ich autentyczność i wiarygodność nie budziły żadnych wątpliwości Sądu.

Wobec tak oczywistej wymowy dowodów, sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie zarzuczonego mu czynu, wyczerpującego znamiona występku z art. 244 kk nie budzi żadnych wątpliwości.

Za przestępstwo określone w tym przepisie odpowiada ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu, w tym m.in. zakazu prowadzenia pojazdów. Przedmiotem ochrony normy z art. 244 kk jest respektowanie orzeczeń sądowych statuujących określony rodzaj zakazu lub nakazu. Jeśli chodzi o stronę podmiotową, to konieczne jest umyślne działanie sprawcy.

Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona, zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe, występku stypizowanego w art. 244 kk. W dniu kierowania przez niego pojazdem osobowym i zatrzymania go do kontroli drogowej, tj. 15 marca 2014 r. obowiązywał jeszcze w stosunku do niego zakaz prowadzenia pojazdów orzeczony wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 7 września 2012 r., sygn. akt II K 571/12. Na skutek zaliczenia, zakaz ten biegł już od dnia zatrzymania dokumentu prawa jazdy, tj. od 16 marca 2012 r. Skoro Sąd wymierzył wskazany zakaz na okres dwuletni, to przestał on obowiązywać w dniu 16 marca 2014 r. Wyrok uprawomocnił się przy tym z dniem 22 września 2014 r. Oskarżony miał świadomość prawomocności wyroku, którym orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów, a tym samym miał świadomość, że zakaz ten jest aktualny i zobowiązany jest go przestrzegać. Wsiadając do samochodu działał z zamiarem bezpośrednim, chcąc nie zastosować się do orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów.

Przystępując do wymiaru kary Sąd miał na uwadze dyrektywy jej wymiaru wskazane w art. 53 kk. Baczył także, aby dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy oskarżonego.

Stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu występku jest bez wątplenia średni. Ł. C. po raz kolejny zlekceważył orzeczonego wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów, przy czym miał świadomość bezprawności swojego działania, nie zachodziła także żadna nadzwyczajna sytuacja, która usprawiedliwiłaby jego zachowanie.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał oskarżonemu przyznanie się do popełnienia zarzuconego mu czynu i nie utrudnianie postępowania karnego.

Sąd doszedł do przekonania, że kara grzywny spełni wobec oskarżonego swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze. Wymierzając ją Sąd miał na uwadze zasadę prymatu innych kar i środków karnych nad karą pozbawienia wolności, wyrażoną w art. 58 § 1 kk. Oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną, prowadzi stabilny tryb życia. Choć nie posiada stałej pracy, to jednak podejmuje się prac dorywczych, z których osiąga regularne dochody na dość dobrym poziomie. Orzeczenie kary grzywny wobec oskarżonego było możliwe przy zastosowaniu dyspozycji art. 58 § 3 kk. Zgodnie z tym przepisem, sąd może orzec zamiast kary pozbawienia wolności karę grzywny lub ograniczenia wolności jeżeli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat. Ten warunek formalny został spełniony, gdyż przestępstwo z art. 244 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Nie zachodzą ponadto okoliczności, o których mowa w art. 58 § 2 kk, które stałyby na przeszkodzie orzeczeniu grzywny. Chociaż oskarżony nie ma stałej pracy, to jednak utrzymuje się z prac dorywczych, z których osiąga miesięczne dochody na przyzwoitym poziomie, tj. w granicach 1500-2000 zł. Mając na uwadze wskazane dyrektywy wymiaru kary, Sąd uznał że kara grzywna w wysokości stu stawek dziennych będzie dla oskarżonego realną dolegliwością, odstraszy go od ponownego popełnienia przestępstwa, a jednocześnie będzie karą sprawiedliwą. Wysokość stawki dziennej na kwotę 20 zł Sąd ustalił mając na względzie wysokość osiąganych przez niego co miesiąc dochodów. Sąd wziął także pod uwagę fakt, że oskarżony nie ma nikogo na swoim utrzymaniu, jego wydatki nie są więc wysokie i ograniczają się do własnego utrzymania.

Pomimo dotychczasowej karalności oskarżonego, prezentowanej przez niego ignorancji w zakresie przestrzegania orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów, Sąd uznał, iż wymierzenie kary pozbawienia wolności jest niecelowe. Taka kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania została już wobec Ł. C. orzeczona w sprawie II K 679/13 i w świetle zachowania oskarżonego, będącego przedmiotem niniejszej sprawy należy uznać, iż nie spełniła swoich celów wychowawczych. Sąd nie uznał również za celowe orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym z uwagi na fakt, iż oskarżony (karany dotychczas za czyny z art. 244 kk i 178 a§1 kk) nie jest sprawcą na tyle zdemoralizowanym, aby karę odbywać w zakładzie karnym.

W opinii Sądu jedynie orzeczenie surowej kary grzywny odniesie pożądaný skutek. Z tego względu wymierzono Ł. C. karę 100 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, iż stawka dzienna wynosi 20 zł. Wysokość grzywny stanowi równowartość uzyskiwanych przez oskarżonego miesięcznych dochodów.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk, zgodnie z którym od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Na wysokość wydatków w kwocie 90 zł składają się: ryczałt za informację z rejestru karnego – 50 zł oraz ryczałt za doręczenia pism w postępowaniu przygotowawczym i sądowym – po 20 zł. Wysokość opłaty wynika natomiast z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.1983.49.223), zgodnie z którym skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10 %, nie mniej jednak niż 30 zł.